

železa v bohumínských závodech. Četnická stanice v Hrušově byla na tyto krádeže upozorněna a požádána, aby zjistila obsah povozu, řízeného Javorkem. Četnický strážmistr tak učinil, ale narazil na odpor. Javorek neuposlechl výzvy, aby povoz zastavil, ale šlehal do koní ve snaze četnickému strážmistru uprchnouti. Když seznal, že se mu to nepodaří, upadl do nesmírného hněvu a počal strážmistrovi nadávati, jak nejlépe uměl a dovedl: „To jste vy? Víím, že jste mě udal, ale vy mě toho moc neuděláte! Myslíte, že s vámi půjdu na četnickou stanici? Co vás to napadá! Pusťte koně, když není váš. Nedám se jiným pánům a vám teprve ne!“

Při tom všem se Javorek choval velmi nebezpečně. Nescházelo mnoho a četnický strážmistr byl by nucen použití zbraně. Konečně podařilo se přece jenom Javorka uklidnit a dopravit na četnickou stanici. Tam bylo zjištěno, že železo, které vezl, z krádeže nepochází, ale na vzpurného kočího učiněno bylo trestní oznámení pro zločin veřejného násilí a urážky úřední osoby.

Obžalovaný vymlouval se na opilost. Na cestě z Bohumína do Hrušova zastavil se ve Vrbici a tam prý pil s kamarádem tak dlouho, až měl dost. Četnický strážmistr připustil, že Javorek něco v hlavě měl, opilým však rozhodně nebyl.

Soud odsoudil jej k těžkému žaláři v trvání čtyř týdnů. Trest vysloven byl nepodmínečně a situace pro Javorka je tím horší, ježto před nedávnem odsouzen byl na dva měsíce do těžkého žaláře, ale podmínečně. Neosvědčil se a nyní bude nucen odpykati také tento trest.

Společnost, která krade ženy.

(Krajský soud v Mor. Ostravě.)

Na Těšínsku kolovaly před časem pověsti, že na Fryštátsku jezdí černé auto, které krade mladé ženy a dívky a odesílá je do Afriky. Tyto historky si vymyslelo několik starých žen, které pak tuto smyšlenku rozšiřovaly. Ne dosti na tom, že je šířily, ale vždycky hned byly pohotově s podrobnostmi. Četly prý v novinách, že česká vláda povolila podnik „Společnost černého auta“ a této dala k dispozici čtvrt milionů žen k vývozu za poplatek 10.000 dolarů za jednu dívku. To prý však bylo „Společností černého auta“ mnoho, proto prý raději ženy krade.

Když zprávy nabyly velkého rozsahu, zmocnily se úřady nejen zpráv, ale i zpravodajek. Byly to: Helena Szymurdová ze Stonavy, Barbora Poskerová z Fryštátu, Em. Stonová z Doubravy a L. Friedlová z Fryštátu.

Roztrušovatelky zpráv byly obžalovány pro urážku vlády a republiky, leč byly okr. soudem ve Fryštátě osvobozeny.

S tím nebyl spokojen státní zástupce, který v pověstech spatřoval skutečně urážku republiky, a odvolal se ke krajskému soudu.

V těchto dnech bylo v odvolací senátu v. r. Schwandy v Mor. Ostravě o odvolání jednáno. Byly to veselé chvíle a smíchu se neubráníl ani důstojný senát. Ženám bylo

domluveno, aby příště takové zprávy nerozšiřovaly, a osvobozující rozsudek I. stolice potvrzen.

Láska desertující.

(Divisní soud v Praze.)

„Láska není v podstatě pranic jiného, než zvláštní odrůda šílenství. Z lásky skáče se do vody i pod vlak, sahá se po revolveru i kapkách jedů, ba — nejstrašlivější to způsob sebevraždy — z lásky se lidé dokonce někdy ožení; jaký tedy div, že tento člověk z lásky desertoval z nebe naší armády v peklo cizinecké francouzské legie do Maroka“.

Takto započal Dr. Mellan, známý pražský obhájce, svoji obhajovací řeč.

Pan Josef Polák byl obviněn vojenskou prokuraturou předně ze zločinu deserce, jehož se dopustil tím, že služební přísahou vázán a do československé branné moci zařazen z dovolené jemu náhr. praporem ppl. č. 42 v Terezíně udělené a dne 6. září 1919 končící, k tělesu svému svémocně a v úmyslu své služební povinnosti navždy se vyhnouti, se nevrátil a vzdálen zůstal až do dne 28. dubna 1926, kdy písemně návrat svůj z ciziny ohlásil ministerstvu Národní obrany.

Pan Polák hájil se tím, že si během vojenské služby učinil známost, že však rodiče děvčete tomu bránili tou měrou, že oba milenci rozhodli se společně skončiti sebevraždou. Později si vše rozmyslili. Pan Polák v bezradnosti a zoufalství, nemoha nalézti jiného prostředku k zapomenutí vedoucího, odejel od svého pluku, cestoval po Německu, pracoval v dolech a loděnicích, až nakonec zakotvil v cizinecké francouzské legii v Maroku, kde sloužil na revers plných 5 let. Během služby utrpěl úraz na pravé ruce a jest nadobro zmrzačen. Pak — neboť touha po vlastní byla nepřekonatelná — navrátil se do Čech a se svým otcem navštívil dra Mellana, který mu poradil, aby se sám udal a dal se vojenským zákonům k dispozici, což také prostřednictvím svého obhájce učinil podáním, zasláným na ministerstvo Národní obrany, jež vyřídilo hlášení prostřednictvím vojenské prokuratury žalobou pro zločin deserce. Leč kromě deserce byly tu ještě jakési další drobné a nevyřízené účty.

Žaloba vojenské prokuratury vinila dále p. Poláka, že vylákal na jistém obchodníku 400 Kč, předstíraje, že jede na služební cestu do Německa a nemá potřebných peněz, dále že jistého bankovního úředníka uvedl v omyl předstíráním, že vojenská mensa odmítla vagon slovenského sýra, na němž by se dalo dobře vydělati, na kterýž „výhodný obchod“ získal zápůjčku 3000 Kč.

Dále byl obviňován, že vylákal na jistém mistru krejčovském oblek, v němž později desertoval. Konečně pak stěžovala si žaloba na obžalovaného v tom směru, že jako správce vojenského skladiště nedbalostí svou při správě zavinil ztrátu 44 prostěradel v ceně 704 Kč, tudíž jako osoba k uschování polních potřeb ustanovená uschování toto vedla nepečlivě a nevěnovala povinný dozor svěřeným erárním statkům.